

Seison keskellä pimeyttä, joka on niin syvä ja pelottava että kaikki hyvä väistyy. Minun on kylmä ja silti hikoilen tuskasta. Yritän nähdä käteni, mutten kykene. Tuntuu kuin vuodet vierisivät ja silti pysyisin ikuisessa pimeydessä ilman toivoa ja ilman valoa. Yhtenä hetkenä näen valon säteen suoraan edessäni. Kaunis kuin tulinen kukka on hento valo, joka kaukana pimeydessä kurottautuu kohti minua. Yritän liikkua, mutta olen kuin naulittu maahan. Kukka muuttuu perhoseksi, joka lentää vauhdilla lähemmäksi minua. Perhonen purkautuu moneksi pieneksi valoksi, joista koostuu kirkas hahmo eteeni. Hahmo katsoo minuun ja tunnen hänen katseensa lämmön. Hän meinaa kääntyä ja lähteä pois. Älä mene, huudahdan. Hahmo kääntyy takaisin ja katsoo minuun. Hän alkaa puhua lempeitä sanoja, joita en ymmärrä. Hänen kaunis äänensä läpäisee pimeyden ja pimeys ympäriltä alkaa poistua. Lopulta kaikki pimeys on poistunut ja näen hahmon selvästi. Sari? havahdun ja hän katsoo minuun hymyillen. Rakkaus on todella ihmeellinen asia ja oikea ihminen voi poistaa pimeyden. Minulle tuo ainut ja oikea on hän. Kaunis kuin kukka, hento kuin perhonen, kirkas kuin ilo, rakkaus kuin hän. Minun Sarini, minun rakas Sarini.